

kostbar, og det gjælder om ikke at lade det vente for længe. Jo længere man udsætter det, desto kostbarere bliver det, og der vil tilsidst komme den Tid, da det er for sildt, og da der ikke er Noget, som kan gøres.

Buff: Det er ganske rigtig, som den ærede Ordfører bemærkede, at han hverken kunde anbefale eller misrekommandere Vædringsforslaget under Nr. 2 udenfor Betænkningen, fordi Finantsudvalget intet Standpunkt har taget i denne Sag. Det er Grunden til, at jeg for mit personlige Vedkommende vil tillade mig et Par Bemærkninger for at motivere mit Standpunkt overfor det. Jeg skal da til en Begyndelse rette et direkte Spørgsmaal til den høitærede Indenrigsminister. Den høitærede Indenrigsminister bekræftede jo til Overslod, at Finantsudvalget ikke havde med dette Forslag at gjøre, thi han meddelte i sine Udtalelser, at han mellem 2den og 3die Behandling havde henvendt sig til Udvalget og spurgt dette ad, om det vilde være med dertil paa de Betingelser, han da vilde stille, og som han bebudede i sit Vædringsforslag om denne Station. Det vilde Finantsudvalget ikke paa de Betingelser, som Ministeren stillede, og som ere de samme som de, der her ere stillede af 15 Medlemmer, og som Følge deraf blev Forslaget ikke stillet af Ministeren eller Udvalget til Finantslovens 3die Behandling. Men nu har den høitærede Indenrigsminister tilladt sig at udtale sig ovre i det andet Thing, og deraf vil jeg gjerne tillade mig, at spørge, hvorledes det skal forstaaes. Den høitærede Minister udtalte i Henhold til Landstingstidenden Sp. 989, efter at han havde udviklet, at det til 3die Behandling stillede Vædringsforslag om en Station ved Lou ikke var blevet til Noget, Følgende: „Nu har Folkethingets Finantsudvalg imidlertid meddelt mig, at det accepterer den stillede Betingelse, og at det meget ønsker, at jeg vilde stille Forslaget til 3die Behandling her.“ Hvorledes vil nu den høitærede Minister rede os ud af denne Labrynth. Han meddelte os jo her for et Dieblit siden, hvad den høitærede Ordfører ogsaa har udtalt, at Finantsudvalget ikke som saadant havde Noget med den Sag at bestille, og at det derfor ikke havde stillet det op til 3die Behandling. Men dog sagde Ministeren ovre i Landstinget, at nu havde han faaet Meddelelse fra Finantsudvalget, at nu ønskede det meget, at Ministeren vilde stille det Forslag. Det forstaaer jeg ikke. Jeg tror ikke, at der fra de 15 Medlemmers Side er noget som helst Mystiff til Stede. Men jeg synes, det er noget mystiff, i alt

Kald jer det mystiff ud for den høitærede Ministers Vedkommende. Det var det ene. Det andet er, at naar jeg for mit personlige Vedkommende ikke kan tilraade at stemme for dette Forslag, vil jeg minde Thinget, navnlig dem, der ellers pleie at være enige med mig, om, at vi jo her befinde os i en politisk Situation, hvor vi ikke pleie saaledes at jage saa meget stærkt efter at faae Noget gennemført overfor dette Ministerium. Det bærer Finantslovens § 27 jo tydelige Spor af, særlig overfor Jernbaner, naar henfæses til de mange Forslag, som ikke ere gennemførte, baade af politiske og reelle Hensyn. Da vi sidst faae denne Sag om Lou Station, var det jo ved Behandlingen af Inddragender, og da var Udvalget jo enig om at henvise denne Sag til Ministeren med en Motivering, der for hele Udvalgets Vedkommende lyder saaledes, at Udvalget maa i denne Sag henholde sig til sine tidligere Udtalelser. Altsaa, hele Udvalget — det beder jeg bemærket — baade Høire og Venstre være enige om at indstille Lou til at blive en Station paa sine tidligere Udtalelser. Hvad er det nu, Finantsudvalget tidligere har udtalt? Altså her er det saa heldigt, at det ikke er den ene Side af Finantsudvalget, der staar mod den anden, men det er hele Finantsudvalget, baade Høire og Venstre, der have været enige om i en Række af Aar at indtage et og samme Standpunkt overfor denne Sag, saa her er ikke Tale om, at vi have stemt med Høire eller Høire med os; vi have altid været enige om en fælles Indstilling paa dette Punkt, fordi vi Alle have været enige om, at det Princip, vi have hævdet, var ret og billigt. Nu sagde den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, idet han gik tilbage til en gammel Finantslovsbetænkning, at vi have opnaaet saa og saa Meget siden sidst, og derfor burde vi nu tage dette Forslag; men Ministeren har sørget for at holde saa meget tilbage, at han hævder sit Princip aligevel, nemlig det, at naar vi skulle have Noget gjort paa Landet, skulle vi være saa gode selv at gjøre Noget ogsaa. Nu skal jeg ikke fordybe mig vidtløftig i denne Sags Historie, men kun overfor det høie Thing ganske kort meddele Følgende: For en Del Aar tilbage bleve vi enige om i Finantsudvalget at rette en Forespørgsel til Indenrigsministeriet om to Ting, for det Første, om det vilde give os Dplysninger om, hvor mange private Jernbanespor der fandtes paa Statsbanerne i Thyland og Jyn, og for det Andet, om det ikke vilde sige os, hvilke Stationer og Holdpladser det mente burde udvides, og hvilke nye Stationer der burde op-